

Proletari din toate țările, uniți-vă!

România liberă

COTIDIAN POLITIC DE INFORMAȚIE, REPORTAJ ȘI COMENTARIU

Anul XXVI — nr 7511

Vineri

13 decembrie

1968

6 pagini 30 bani

PLANUL DE STAT INTEGRAL REALIZAT

Rezultatele medii nu reflectă întregul potențial al industriei chimice

În aceste zile de sfârșit de an realizările lucrătorilor din industria chimică vin să se adauge celor obținute în celelalte sectoare ale economiei naționale. Astfel planul producției globale pe 11 luni a fost depășit pe ramură cu circa 250 milioane lei, la aceasta aducându-se o contribuție substanțială unitățile petrochimice (circa 100 milioane lei) și unele unități din alte sectoare ca: Uzina de fibre sintetice din Săușeni și Combinatul de îngrășăminte azotoase din Tîrgu Jiu, care au dat peste plan produse în valoare de 14 milioane și respectiv 21 milioane lei, precum și Combinatul chimic din Făgăraș, care a realizat suplimentar 3000 tone îngrășăminte cu azot. Pe linia acestor succese se înscriu și rezultatele obținute de colectivul Uzinei de medicamente „Terapia” — Cluj, care a realizat planul anual încă la 26 noiembrie, iar pînă în prezent a dat peste plan 12,5 milioane lei. Demnă de relevat este și

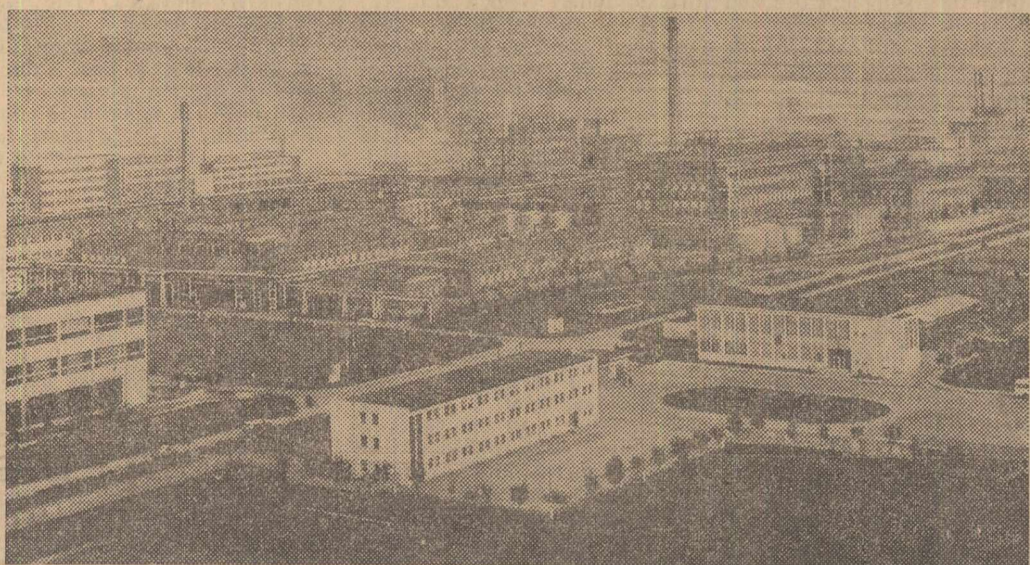
realizarea integrală a planului anual, la 8 decembrie, de către combinatul de îngrășăminte azotoase din Piatra Neamț, precum și realizarea, încă la 2 decembrie, a planului anual de export de către Combinatul chimic de la Borzești.

Urmărirea realizării sarcinilor de plan evidențiază însă și situații negative. Neîndeplinirea planurilor de către unele unități diminuează considerabil realizările pozitive din sectoarele respective. Depășirea producției globale în industria celulozelor și

hîrtiei, bunăoară, care se cifrează pe 11 luni la 46 milioane lei, ar fi fost desigur mult mai mare dacă, pe aceeași perioadă, combinatele de celuloză și hîrtie din Brăila și Călărași n-ar fi rămas datoare cu 3000 tone celuloză și 2700 tone hîrtie, respectiv 3200 tone hîrtie, iar Combinatul de celuloză și hîrtie Suceava, la rîndul său, ar fi realizat cele 2700 tone celuloză

I. BUTNARU

(Continuare în pag. a 3-a)

Imaginea noastră vă prezintă o vedere generală a Combinatului chimic din Borzești, unitate fruntașă în industria chimică. Realizînd o producție suplimentară de 900 tone PVC și 2500 tone sodă caustică, acest combinat a depășit pînă în prezent planul producției globale cu aproape 30 milioane lei. Foto: AGERPRES

NUMELE EȘTI TU!

Andrei Strihan

Aști să-ți onorezi numele e un imperativ cu înținse implicații în domeniile atît de variate ale vieții sociale. Avea dreptate Herder să afirme că omul nu are un cuvînt mai nobil pentru a arăta cine este decît numele său.

Reputația unei școli, de pildă, se clădește din numele fiecărui profesor în parte. Numele și responsabilitatea pentru profesia pe care o practici sînt termeni ce se influențează reciproc. Talentul profesorului, metoda sa de predare, cunoștințele și modul de a le împărtăși elevilor, tactul pe care-l dovedește în înțelegerea și în apropierea sa de inimă și de mintea acestora, sînt tot atâtea calități ce dau greutate și strălucire numelui, transformîndu-l în renume.

Îți înscrii copilul la Liceul „I. L. Caragiale” nu numai pentru motivul că marele scriitor este onorat de colectivul școlar, ci și pentru că, mai ales, pentru că acolo vei găsi distincții cu renume sub oblăduirea cărora generații de-a rîndul cîntecșor prin rezultatele obținute la învățătură, la olimpiade, la concursuri de admitere, etc., numele patronului școlii cit și pe al fiecărui profesor. Acest

(Continuare în pag. a 3-a)

Inovație valorînd milioane, prinsă într-un costisitor joc al tărăgănării

- Ambiție ridicată la rang de principiu
- Perseverența unui inovator răsplătit de 4 (patru) „mustrări scrise cu avertisment”
- Încă se mai poate interveni: milioanele pot fi salvate de conducerea Ministerului Industriei Metalurgice

Zilele trecute, un inovator s-a adresat, în scris, redacției: „TOVARĂȘ REDACTOR ȘEF,

Încă din anul 1967, studiînd detaliat proiectul investiției noi trîgătorii de la Uzinele de fier Republica, am ajuns la concluzia că, alături de utilaje noi, moderne, de mare productivitate, provenind din țară și din import, a fost prevăzut un pro-

ces tehnologic de spîșuire a țevilor la capete complet învechit. Am studiat, cercetat, calculat și experimentat practic un nou procedeu de spîșuire prin rulare la rece de mare productivitate care asigură numai pentru trîgătorii noi, aflată astăzi în construcție, o eficiență economică de câteva milioane lei anual.

Adoptarea acestui procedeu la investiția noi trîgătorii reclamă o FOARTE MARE URGENȚĂ pentru a se salva irosirea inutilă, din bugetul statului, a unor sume importante.”

Nu este prima scrisoare pe care redacția noastră o primește de la un inovator. Ceea ce, însă, frapăză la aceasta este apăsătorul al autorului ei pentru o intervenție urgentă a ziarului în sprijinul clarificării unei situații pe care nici conducerea uzinei și nici cea a Direcției generale din minister nu se grăbeau s-o soluționeze.

Valoarea ideii, așa cum reieșea din scrisoarea inginerului Ion Județ, autorul inovației, merita să i se acorde toată atenția și întregul sprijin de care ar fi avut nevoie pentru a fi cit mai urgent materializată. Cu toate acestea, conducerea uzinelor „Republica”, prima interesată să reducă valoarea unei investiții și să beneficieze de milioanele economisite astfel, manifesta o surprinzătoare reținere, tergiversînd pe toate căile aplicarea ei.

Contradicția era vizibilă. Dar este ea oare, normală? Categoric, nu. Atunci cum de a apărut și cum se explică?

Discuțiile pe care le-am avut la Institutul de proiectări laminare și la Direcția generală tutelară din Ministerul Industriei Metalurgice confirmă justetea ideii că și rezultatele, favorabile ei, obținute în timpul experimentărilor, atîtea cite

s-au putut ele face prin eforturile individuale ale inovatorului.

Atunci de ce nici proiectantul, nici direcția generală n-au intervenit pentru sistarea parțială a investiției la noua trîgătorie? Era doar o problemă de câteva zile pînă la omologarea mașinii și o sistare parțială a lucrărilor n-ar fi împiedicat cu nimic asupra termenului final de punere în funcțiune a întregului obiectiv.

„Nu puteam să intervenim peste capul conducerii uzinei”, ni s-a răspuns. Deși această intervenție se impunea chiar „peste capul conducerii uzinei”

Ing. C. AMARIȚEI

(Continuare în pag. a 3-a)

Sondaj pentru îmbunătățirea servirii în magazine

Cumpărători, aveți cuvîntul!

Începînd de astăzi și pînă la data de 20 decembrie, în aproape 160 de magazine ale Capitalei, se desfășoară un sondaj în rîndul cumpărătorilor, în legătură cu care, redactorul nostru, Ioana Pătrășcu, a avut o scurtă convorbire cu tov. ALEXANDRU CRĂCIUN, vicepreședinte al Comitetului executiv al Consiliului popular al municipiului București.

Sondajul întreprins de direcția generală comercială — ne-a răspuns domnia sa — are drept scop găsirea unor soluții

nești și comunale ale Frontului Unității Socialiste. De asemenea, a fost aprobat planul de măsuri privind acțiunile politice și organizatorice ce vor fi întreprinse de către Frontul Unității Socialiste în perioada pregătirii și desfășurării alegerilor de deputați în Marele Adunare Națională și în consiliile populare.

Biroul Executiv a hotărît să se convoace, pentru următoarele zile, Consiliul Național al Frontului Unității Socialiste.

Lucrările Adunării generale a compozitorilor și muzicologilor

Lucrările Adunării generale a compozitorilor și muzicologilor au continuat joi, în sala mică a Palatului Republicii, cu dezbateri în legătură cu Darea de seamă a Comitetului de conducere al Uniunii Compozitorilor, Raportul Comisiei de revizii și Proiectul de statut al Uniunii.

Au luat cuvîntul Ștefan Niculescu, Cornel Cezar, Walter Mihail Klepper, Viorel Cosma, Theodor Grigoriu, D. D. Botez, Carmen Petra-Basacopol, Dumitru Bughici, Octav Nemescu, Elly Roman, Romeo Ghircoiașu, Matei Socor, Doru Popovici, Octavian Lazăr Cosma, Cornel Tăranu, Vasile Tomescu, Liviu Glodeanu, Anatol Vieru, Tiberiu Olah, Victor Giuleanu, Henry Mălineanu, Laurențiu Profeta, Zoltan Aladar și Alfred Hoffman.

Relevînd însemnătatea actualii reuniuni a muzicienilor din întreaga țară, vorbitorii s-au referit la complexitatea și vitalitatea fenomenului muzical românesc, cu puternice rădăcini în realitatea contemporană a patriei, stimulată creator de grija permanentă a partidului, la participarea entuziastă a muzicienilor la viața politică, socială și cultural-artistică a țării noastre. Ei s-au oprit asupra unor probleme majore ale creației muzicale, subliniind datoria lor

de a făuri opere durabile, de mare expresivitate, care să corespundă exigențelor mereu crescute și diversificate ale iubitorilor de muzică, de a stringe tot mai mult legătura cu aceștia. A fost analizată și au fost făcute numeroase propuneri cu privire la activitatea secțiilor de creație, filialelor și ceneclurilor Uniunii Compozitorilor, contribuția muzicii la educarea artistică a copiilor, tineretului și vîrstnicilor, perfecționarea învățămîntului muzical de toate gradele, creșterea rolului muzicologiei și criticii muzicale, propagarea largă a muzicii românești în țară și peste hotare, dezvoltarea continuă a diverselor genuri muzicale, ogîndite printr-o varietate de stiluri, a căror trăsătură de unire o constituie inspirația din viața poporului, din realitatea României socialiste.

Adunarea generală a fost salută de Brăduț Covaliu, președintele Uniunii Artiștilor Plastici, Dumitru Gheorghiu, vicepreședinte al Consiliului Central al Uniunii Generale a Sindicatelor, Mircea Sîntimbreanu, membru în Biroul Consiliului Național al Organizației Pătrîșorilor, Valeriu Pop, președintele Comitetului de Radiodifuziune și Televiziune, Ion Popescu, secretar al Comitetului Central al

Uniunii Tineretului Comunist, și Laurențiu Fulga, vicepreședinte al Uniunii Scriitorilor. După încheierea dezbaterilor, s-a trecut la ultimul punct de pe ordinea de zi: alegerea Comitetului de conducere al Uniunii și Comisiei de revizii.

Lucrările Adunării generale a compozitorilor și muzicologilor continuă.

Correspondență din New York
de la Anthony Ray

Cabinetul care vine

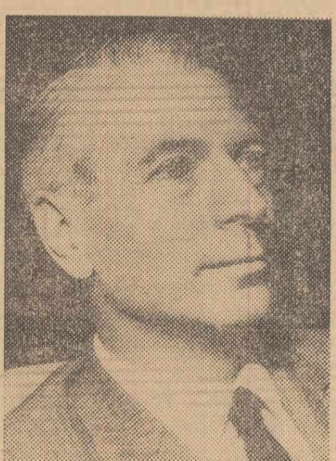
Activitatea desfășurată timp de câteva săptămîni de președintele ales al Statelor Unite, Richard Nixon, la sediinta sa provizorie din New York, pentru constituirea cabinetului viitoare administrații republicane s-a încheiat ieri, odată cu anunțarea oficială a listei guvernului ce va intra în funcțiune la 20 ianuarie 1969. Cei 12 principali membri ai noului cabinet prezentați miercuri seară în cadrul unei emisiuni televizate în culori, re-

(Continuare în pag. a 6-a)

Pentru răspîndirea acelor idei care folosesc comunității popoarelor

Ne vorbește dl. Paul Lengrand

șeful Diviziei pentru educația adulților din Secretariatul U.N.E.S.C.O.

Asistînd la lucrările Reuniunii internaționale de experți în problemele educației tineretului, dl Paul Lengrand, șeful Diviziei pentru e-

ducția adulților din Secretariatul U.N.E.S.C.O., ne-a oferit prilejul unei discuții privind activitatea acestei organizații. Redăm mai jos, spicuri din însemnările noastre:

— După cum se știe, O.N.U., toate țările lumii, au adoptat la propunerea României o Declarație în problemele tineretului, o Declarație a îndatoririlor noastre față de tineret. Se emite în mod just necesitatea ca tineretul să fie educat în spiritul înțelegerii între popoare, astfel încît el să nu gîndească că războiul este o soluție pentru diferite probleme ale popoarelor. Dar nu ne putem mulțumi numai cu atît. Trebuie să facem ca aceste principii afirmate cu atîta forță să treacă în realitatea tuturor țărilor lumii.

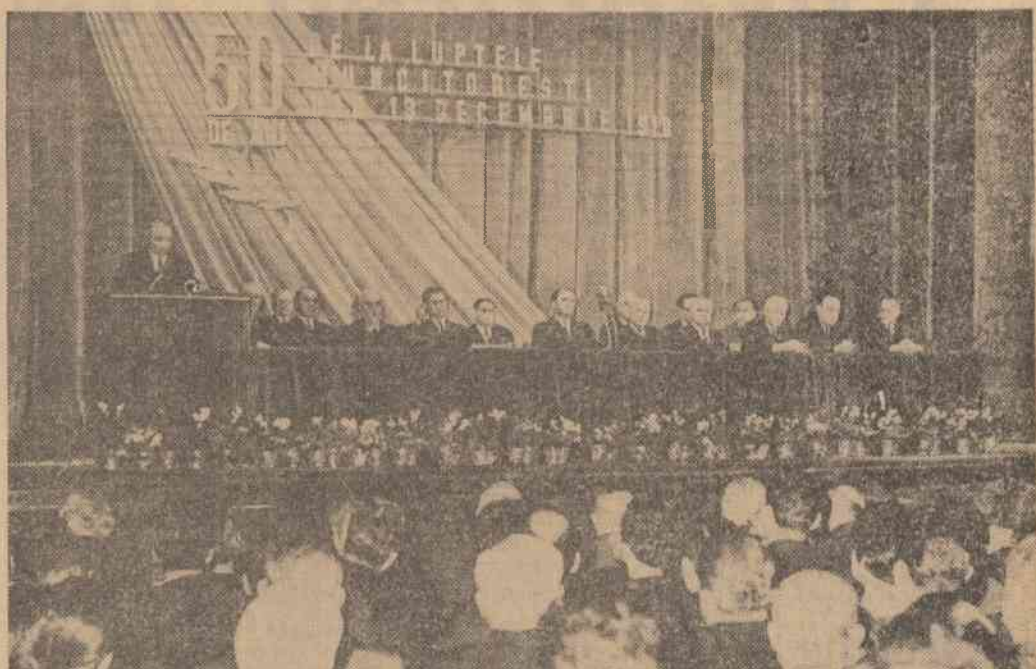
Dar ne gîsim în fața unei serii de date, de dificultăți generale.

M. RADIAN

(Continuare în pag. a 5-a)

Aniversarea a 50 de ani de la luptele muncitorești din decembrie 1918

Adunarea din Capitală

Împlinirea a cinci decenii de la eroicele lupte muncitorești din decembrie 1918 a fost marcată în Capitală printr-o adunare comemorativă organizată joi după-amiază de Comitetul municipal București al P.C.R. în sala Teatrului Uniunii Generale a Sindicatelor.

În preșidiul adunării au luat loc tovarășii Gheorghe Apostol, Chivu Stoica, Virgil Trofin, Vasile Vilcu, Ștefan Voitec, Dumitru Popa, Gheorghe Stoica, Constantin Pirvulescu, Ion Pas, Ion Popescu-Puțuri, Alexandru Sencovici, Gheorghe Vasilescu, Ion Turcu, scriitorul Nicolae Deleanu, Stoica Gheorghe, Eduard Novak și Lazăr Maglașu, participanți

la evenimentele de la 13 decembrie 1918, Mircea Constantin, Andrei Bartik și Frederik Buda, tipografi.

În sală se aflau membri ai C.C. al P.C.R., ai Consiliului de Stat și ai guvernului, vechi militanți ai mișcării muncitorești, participanți la evenimentele de la 13 decembrie 1918, conducători de instituții centrale și organizații obștești, numeroși delegați ai oamenilor muncii din întreprinderile și instituțiile bucureștene, oameni de știință și cultură, generali și ofițeri superiori, activiști de partid, de stat și ai organizațiilor oamenilor muncii, ziariști.

Adunarea comemorativă a

foșt deschisă de tovarășul Dumitru Popa, membru supleant al Comitetului Executiv al C.C. al P.C.R., prim-secretar al Comitetului municipal București al P.C.R., primul general al Capitalei.

Primit cu aplauze a luat cuvîntul tovarășul Gheorghe Apostol, membru al Comitetului Permanent al C.C. al P.C.R., președintele Consiliului Central al Uniunii Generale a Sindicatelor din România, care a vorbit despre aniversarea a 50 de ani a eroicelor lupte muncitorești din decembrie 1918.

Aducînd un cald omagiu celor care prin jertfa lor au înscris în istoria patriei noastre o nepieritoare pagină de eroism, de abnegație și spirit de sacrificiu pentru interesele poporului, participanții la adunare au manifestat îndelung pentru biruința ideilor care au călăuzit pe luptătorii din decembrie 1918. Prin aplauze puternice, cei prezenți și-au exprimat atașamentul profund față de Partidul Comunist Român, care, preluînd și dezvoltînd cele mai valoroase tradiții ale luptei revoluționare din țara noastră, conduce astăzi ferm poporul român pe drumul luminos al construcției socialiste. (Agerpres)

În pag. a 2-a

Cuvîntarea tovarășului GHEORGHE APOSTOL

ANIVERSAREA A 50 DE ANI DE LA LUPTELE MUNCITOREȘTI DIN DECEMBRIE 1918

Cuvîntarea tovarășului Gheorghe Apostol

Semicentenarul luptelor din 13 decembrie 1918 — pe care îl aniversăm astăzi în condițiile triumfului socialismului pe pământul României — a spus vorbitorul — este un prilej de a evoca glorioasele tradiții ale luptei revoluționare a clasei noastre muncitoare, de a cinsti cu venerație și cu recunoștință memoria eroilor proletariatului, căzuți pentru libertate și socialism, pentru viitorul luminos al patriei.

În anele marilor bătălii de clasă desfășurate de proletariatul român de-a lungul existenței sale, luptele muncitorești din 1918, care au culminat cu evenimentele din 13 decembrie, se înscriu la loc de frunte. În perspectiva jumătății de veac care a trecut, aceste lupte ne apar ca o impresiune mărturie a spiritului revoluționar al clasei muncitoare din România, ca o pildă măreață de curaj și sacrificiu proletar pentru cauza celor ce muncesc. Ele au scos în evidență dinamizarea procesului de creștere a conștiinței politice a clasei muncitoare, viguroasa sa combativitate, voința sa manifestată de a cuceri pe cale revoluționară un trai demn, drepturi și libertăți democratice, de a orienta dezvoltarea societății românești pe drumul progresului social.

Încă de la apariția sa, cu peste un secol în urmă, clasa muncitoare din România s-a afirmat ca forța cea mai înaintată a societății noastre, ca exponentul de naștere al aspirațiilor spre progres, spre eliberare socială și națională a poporului, polarizînd în jurul său și alte păături și categorii sociale interesate în desființarea rînduiriilor bazate pe exploatare și în cucerirea unei vieți drepte și mai bune.

La sfîrșitul secolului trecut, cînd în Europa occidentală capitalismul trecuse în stadiul monopolist, imperialist, România se afla abia în faza inițială a dezvoltării capitaliste. Economia țării era condamnată la o stare de înapoiere datorită existenței unor puterice rămășițe feudale, pătrunderii masive a monopolurilor străine — cărora clasele stăpînitore le aserveau bogățiile națiunii. Încă înainte de primul război mondial capitalul străin ajunsese să aibă o poziție dominantă în întreprinderile metalurgice, petrolifere, textile, în domeniul forestier, explotînd țara în primul rînd ca sursă de materii prime și piață de desfacere. Aceasta făcea dezvoltarea forțelor de producție, a industriei proprii, menținînd un caracter agrar economiei românești. Orice progres în făurirea unor capacități proprii de producție industrială putea fi realizat numai printr-o luptă acerbă împotriva concurenței și dominației monopolurilor străine. Totodată, țara noastră era obiect de împărțire între marile puteri imperialiste, o parte însemnată a teritoriului său aflîndu-se încă sub stăpînire străină.

În aceste condiții, clasa muncitoare, masele largi ale poporului erau supuse unei crunte exploatare și sortite unui trai extrem de împovărat, plin de lipsuri și de privațiuni. Avîndu-și rădăcinile adînc înfipte în această realitate economică-socială a țării, mișcarea noastră muncitorească parcurgea un intens proces de evoluție în cursul căruia clasa muncitoare a crescut numeric, și-a organizat rîndurile s-a călît în focul, a numeroase bătălii de clasă. Ea a fost pusă nemijlocit în fața sarcinii de a da răspuns problemelor nodale ale societății românești, de a acționa în chip revoluționar pentru rezolvarea lor în interesul celor ce muncesc. Jaloane importante pe acest drum eroic, presărat cu nenumărate lupte greviste și de stradă, au fost crearea cluburilor și asociațiilor profesionale, de sindicate, a organizațiilor politice muncitorești, între care la loc de seamă s-a situat Asociația generală a muncitorilor din Timișoara, de la a cărei înființare am aniversat de curînd 100 de ani. O importanță istorică a avut constituirea, în 1893, a Partidului Social Democrat al Muncitorilor din România, care își avea înscrise în programul său desființarea exploatarei omului de către om, ca țel final, și o serie de importante obiective legate de transformarea burghezo-democratică a țării: dezvoltarea industriei naționale, exproprie-

rea marilor moșieri și împrietărirea țăranilor, introducerea votului universal, crearea unei legislații muncitorești, desăvîrșirea statului unitar român, instaurarea republicii.

Prezența în acest program a problemei țăranesti învederează că încă din acele vremuri se plămădea ideea alianței muncitorești-țăranesti, care mai târziu, și mai ales în 1907, s-a manifestat prin solidaritatea muncitorilor cu trîdătorii pămîntului, prin acțiuni concrete de sprijinire a luptei lor drepte și prin proteste viguroase împotriva singeroaselor represii dezlanțuite de cercurile guvernante. Alianța clasei muncitoare cu țăranimea a fost realizată pe deplin abia în anii puterii populare cînd, sub conducerea partidului comunist, ea a devenit cea mai puternică forță socială și politică a societății.

Trup din trupul poporului, exprimînd organic interesele lui fundamentale, mișcarea noastră muncitorească s-a afirmat în același timp, de la primele ei începuturi, ca parte integrantă a mișcării muncitorești internaționale, dezvoltînd relații de solidaritate proletară cu cei ce muncesc din alte țări. Mulți militanți români au activat în rîndurile internaționale și a II-a, au luptat pe baricadele Comunei din Paris. Legături trănice și fecunde au fost întinse cu mișcarea revoluțională din țările vecine: Rusia, Bulgaria, Ungaria, Serbia, ca și cu organizațiile proletariatului din Franța, Germania și din alte țări.

În continuare vorbitorul a spus: Insufletea de înalte sentimente unitare, profund atașată păcii, clasa noastră muncitoare s-a ridicat cu fermitate împotriva primului război mondial dezlanțuit de marile puteri imperialiste. Revînd primedija de amenințarea României — obiect de împărțire între marile puteri imperialiste din ambele tabere beligerante — organizațiile clasei muncitoare au militat pentru adoptarea unei politici de neutralitate. În acest scop, Partidul Social-Democrat și Comisia generală a sindicatelor au organizat numeroase întruniri, greve și demonstrații de stradă, care au culminat cu eroica manifestatie a muncitorilor gălățeni din iunie 1916. După doi ani de neutralitate, România a intrat în război, alături de puterile Antantei, care promisese să satisfacă dezideratul întregirii unității naționale de stat.

Învățînd din îndelungata experiență acumulată, clasa muncitoare din România a știut să-și orienteze lupta în noile condiții generate de război. În Moldova, în Muntenia unde se aflau trupele Puterilor Centrale, în Transilvania care era sub stăpînire imperială habsburgică, muncitorii au împletit mișcarea pentru revendicări economice cu aceea pentru făurirea statului național unitar român și a unui regim democratic. La loc de seamă se înscriu în această privință manifestațiile din Iași, București, Galați, Arad, Timișoara, greva generală a minerilor români, maghiari, germani și de alte naționalități din Valea Jiului, remarcabilele lupte ale muncitorilor de la căile ferate din Moldova.

Cuprînd în avîntul revoluționar, generat de ascuțirea fără precedent a contradicțiilor regimului burghezo-moșieresc și de consecințele dezastuoase ale războiului, masele muncitorești, păturile largi populare din țara noastră, ca și din alte țări ale lumii, au fost însufletea în lupta lor, de istorica victorie a Marii Revoluții Socialiste din Octombrie, care a deschis era trecerii de la capitalism la socialism pe plan mondial. În timp ce clasele exploatare și monarhia erau cuprînd de spaimă și derută în fața răsturnărilor sociale din Rusia, muncitorimea română, credincioasă spiritului internaționalist, s-a solidarizat unanim și entuziast cu proletariatul rus. Pe întreg cuprînsul țării, organizațiile muncitorești își manifestau prin mitinguri, demonstrații și greve solidaritatea cu prima revoluție socialistă din lume. O pagină glorioasă în istoria mișcării noastre revoluționare, a internaționalismului proletar, au înscris mîile de muncitori și țăranii români, care, crescuți

și educați de școala mișcării socialiste din România, s-au constituit pe teritoriul Rusiei în batalioane, regimente și detașamente revoluționare sau au intrat în rîndurile găzrilor roșii, alături de oameni ai muncii din alte țări, și au luptat, cu spirit de sacrificiu, pentru apărarea tinerei puteri sovietice pe fronturile războiului civil și împotriva intervenției imperialiste străine.

În condițiile victoriei revoluției socialiste în Rusia și ale înfrîngerilor militare suferite de Puterile Centrale în cursul războiului, succesele luptelor de eliberare socială și națională purtate de popoarele asuprite au dus la prăbușirea anarhică a imperiului habsburgic, pe ruinele căruia s-a creat noi state naționale și s-au desăvîrșit altele. În acest context internațional a triumfat și lupta de eliberare națională a poporului român, în cadrul căreia mișcarea muncitorească și socialistă a participat în mod activ.

Făurirea statului național unitar român prin unirea Transilvaniei cu România la 1 decembrie 1918, a fost deci rezultatul luptei poporului, animat de veacuri de ideea unității naționale, a fost un eveniment ce corespunde cerințelor obiective ale dezvoltării istorice.

Actul memorabil al unirii a creat cadrul statal și politic-economic necesar dezvoltării mai rapide a forțelor de producție pe întreg teritoriul țării, la favorizat înălmunțirea energiei și capacităților creatoare ale întregului popor, amplificarea activității unitare a mișcării muncitorești, a tuturor forțelor democratice. Aceste forțe militau pentru ca Unirea să fie folosită în avantajul general al maselor largi populare. Dar burghezia și moșierimea, care se aflau la putere, s-au împotrivit cu înverșunare acestei tendințe firești, cu atât mai mult cu cît erau îngrozite de perspectivele luptelor revoluționare ce lăsuaseră proporții într-o serie de țări europene. Clasele stăpînitore nu numai că nu au trecut la „înălmunțirea desăvîrșită a unui regim curat democratic pe toate terenurile vieții politice”, așa cum glăsuia rezoluția de la Alba Iulia, dar au folosit Unirea pentru interesele lor înguste de clasă. Ele și-au consolidat treptat pozițiile și au aruncat pe seama maselor populare toate greutățile refacerii economice a țării, crunt lovită de distrugerile și pierderile cauzate de război, de jaful ocupațiilor germane și aliaților lor. Totodată, nesocotindu-se interesele poporului, bogățiile țării au fost aruncate tot mai mult în brațele hrăpărețe ale marilor monopoluri occidentale.

În timp ce creștea profilul claselor exploatare, se agrava situația clasei muncitoare și a celorlalte categorii de oameni ai muncii. Muncitorii din fabrici și ateliere se aflau din toate punctele de vedere la cheremul patronilor care îi exploatau fără scrupule. Se lucra în condiții deosebit de grele — fără măsuri de protecție a muncii, de igienă, de asistență sanitară, de căldură. Patronii nu recunosteau nici o limită a timpului de lucru și intensificau la maximum procesul de muncă pentru a-și mări profiturile. Salariile scăzuseră sub minimum necesar pentru traiul de toate zilele. Femeile, tinerii, aveau și mai mult de suferit de pe urma unei salarizări mult mai reduse și a unor condiții de muncă deosebit de vitrege. Legislația muncitorească, cucerită prin lupte, aflată cît exista ea pe atunci, era de fapt un simulacru, deoarece patronii nu o respectau sau o interpretau abuziv în folosul lor. Inflația, scumpetea, șomajul, se repercutau deopotrivă asupra funcționarilor și intelectualiilor, a micilor meseriași și negustori.

Stările de lucruri de la orașe erau resimțite cu egală forță și în lumea satelor, unde bîntuiau foametea, bolile, mizeria, iar puținul avut al țăranimii fiind și el secătuit de către ocupanți și de servituțiile impuse de război. În țară apăsese o nouă categorie pauperă, lipsită aproape total de posibilitatea de a-și asigura traiul: miile de văduve și orfani, de invalizi de război, pe care statul de atunci le trata cu dispreț.

Stăpînirea burghezo-moșierască, patronată de monarhie,

a ridicat stavila după stavila în calea maselor muncitorești care se organizau și luptau pentru a impune recunoașterea și lărgirea drepturilor democratice, politice. În primii ani postbelici mai erau în vigoare măsurile excepționale de interdicție și represii introduse în timpul războiului. Adunările muncitorilor erau interzise de poliție, condurătorii lor arestați, dați afară din fabrici, triți în fața tribunaletor. Autoritățile foloseau fel de fel de mijloace de intimidare și terorizare pentru a împiedica reînchegarea a activității Partidului Social Democrat, reconstituirea sindicatelor, formarea de consilii muncitorești, orice formă de luptă profesională și politică a proletariatului, altor păături sociale exploatate și asuprite.

Toate acestea au dus la ascuțirea puternică a contradicțiilor între muncă și capital, ceea ce s-a oglindit în creșterea fără precedent a luptelor revoluționare ale clasei muncitoare, a mișcării democratice a maselor largi populare. Întreaga perioadă 1917—1918 a fost o perioadă de intense lupte de clasă care au lovit puternic în temeliele regimului burghezo-moșieresc, au reliefat potențele revoluționare ale muncitorimii române, ce s-a afirmat ca o forță socială hotărîită să obțină satisfacerea intereselor fundamentale ale poporului, să imprime un nou curs dezvoltării societății.

Muncitorimea din București, cu o vechi tradiție revoluționară, constituind detașamentul cel mai numeros și mai concentrat al clasei muncitoare din România, s-a situat în fruntea marilor acțiuni de la sfîrșitul anului 1918, influențînd și impulsivînd acțiunile revendicative din întreaga țară. La sfîrșitul lunii noiembrie și în prima decadă a lunii decembrie 1918, Capitala a fost zguduită de un val de greve, care a cuprîns, treptat, pe muncitorii cefariști, metalurgiști, tipografi, pe cei de la Regie, Arsenal, S.T.B., pe lucrătorii din diferite alte ramuri. Mișcări asemănătoare se desfășurau în Valea Prahovei, Moldova, Transilvania, Valea Jiului. Simultan, se intensificau acțiunile țăranimii care cerea să se treacă efectiv la aplicarea reformei agrare al cărui principiu fusese înscris în Constituția din 1917. De asemenea, micii meseriași, micii negustori și alte păături sociale lovite în însăși existența lor, acționau pentru drepturi economice și sociale, pentru libertăți democratice. Toate aceste lupte oglîndeau întîrea activității organizațiilor Partidului Social Democrat, ale sindicatelor și tineretului în fruntea cărora se aflau militanți de seamă ai mișcării muncitorești, printre care Alecu Constantinescu, Ion G. Frimu, Gheorghe Vasilescu, Gheorghe Stoica și alții.

În Partidul Social Democrat avea loc, în acea vreme, înfruntarea a diferite curente și opinii, în cadrul căreia creștea influența militanților ce se situau pe poziții ferm revoluționare, se întărea tendința de a părăsi și respinge vechile poziții reformiste. Această tendință și-a găsit oglindire, printre altele, în adoptarea de către nou Partid Socialist din România, apărută la 9 decembrie 1918, a „Declarației de principii” — document programatic de mare însemnatate pentru desfășurarea procesului de clarificare ideologică ce a precedat transformării, în 1921, a partidului socialist în partid comunist. Reorganizarea sindicală începută încă în primele zile ale lunii decembrie 1918, a mers pe linie ascendentă, încît în cursul lunii decembrie, după cum preciza un ziar al vremii, a luat „proporții extraordinare”. În numeroase întreprinderi se alegeau delegați, se constituiau consilii muncitorești, menite să reprezinte interesele lucrătorilor în fața autorităților și patronilor.

În această perioadă de puternic flux revoluționar, a avut loc ampla și temerară demonstrație a muncitorimii din București, de la 13 decembrie 1918. Ca și în alte împrejurări istorice, detașamentul lucrătorilor tipografi a avut un rol deosebit de însemnat în desfășurarea acestei acțiuni. După cum se vede, tipografil au

bogate și vechi tradiții în mișcarea muncitorească din țara noastră. Ei au fost printre primii care s-au constituit într-o organizație profesională, au editat ziare proprii, iar prin contactul nemijlocit pe care îl aveau cu cuvîntul scris, au reușit să înțeleagă mai de vreme izvorul nedreptăților din societate, contribuind direct la răspîndirea în mase a ideilor socialismului științific. Acțiunile revendicative greviste ale lucrătorilor tipografi s-au ținut lant în a doua jumătate a anului 1918, crescînd în intensitate și culminînd cu marea demonstrație din ziua de 13 decembrie. Cu o zi înainte, delegații muncitorilor tipografi din Capitală, exprimînd voința tuturor colegilor de breaslă, au hotărît să înceapă greva generală a tipografilor din București, cu scopul de a obține satisfacerea aili a unor revendicări economice cu ziua de lucru de opt ore, mărirea salariilor, cît și a unor revendicări politice: ra desființarea stării de asediu, a cenzurii, recunoașterea organizațiilor muncitorești.

În dimineața zilei de 13 decembrie, cei aproape 800 de tipografi din Capitală au început lucrul și au pornit spre Ministerul Industriei și Comerțului, însoțind delegația pe care au desemnat-o să prezinte revendicările lor. În acea zi, ca și în alte zile ale împrejurării, s-a făcut din nou simțită, în mod impresionant, tradiționala solidaritate de clasă a muncitorimii. La chemarea Comisiei locale a sindicatelor — al cărui secretar permanent era atunci militantul socialist Gheorghe Teodorescu — miile de muncitori de la întreprinderile din cartierele Linăriei, Filaret, cefariști, metalurgiști, S.T.B.-iști, lucrătorii din alte întreprinderi s-au adunat în coloane masive pe Calea Victoriei. Multimea înflăcărată scanda: „Vrem pline”, „Vrem ziua de lucru de opt ore”, „Jos starea de asediu”, „Pămînt țăranilor”, „Trăiască libertatea”, „Jos regele”, „Trăiască republioa socialistă”. Era o puternică desfășurare de forțe muncitorești, cum niciodată pînă atunci nu se văzuse pe străzile Capitalei, o manifestare cu un pronunțat caracter politic, evidențînd pregnant marea combativitate a muncitorimii, puterea de organizare și mobilizare a sindicatelor.

Înfricoșat, guvernul a răspuns cu o cruzime fără seamăn la cererile îndreptățite ale muncitorimii. Armata burgheză și moșierimii a dezlanțuit un mîcel cumplit, scaldînd Piața Teatrului Național în sînge muncitoresc. Peste 100 de muncitori nevinovați, care cereau pline și drepte sociale, au fost uciși, iar alte sute răniți. Numeroși muncitori și conducătorii lor au fost arestați. Unul din cei mai cunoscuți și îndrăgiți militanți socialiști, Ion C. Frimu, a murit la scurt timp după această cruntă represie. Presa socialistă a fost suspendată, iar sediile muncitorești sigilate.

Vestea acțiunii criminale a guvernaților a stîrnit indignarea și revolta maselor muncitoare și a altor categorii sociale. În întreaga țară s-a declanșat un val de nemulțumiri și proteste contra măsurilor represive, precum și acțiuni de solidaritate cu militanții revoluționari arestați. Întreaga opinie publică democratică a fost profund zguduită. Personalități marcante ale vieții cultural-artistice și politice ca scriitorii Ion Slavici, D. D. Pătrășcanu, ziaristii N. D. Cocea, C. Mille, C. Balabaș, pictorul N. Tonitza și alții, au condamnat cu asprime actul represiv al guvernului și au manifestat caldă lor simpatie față de muncitorime și față de lupta ei pentru împlinirea unor deziderate democratice. Cunoscutul scriitor Gala Galaction scria: „Va veni ceasul cînd vom stabili pentru știința celor de după noi, unde și în ce împrejurări au murit eroii proletariatului românesc. Dacă nu mai curînd, măcar atunci se va ști și se va restabili tot adevărul. Deocamdată, ceea ce e clar este gratuită, inutilă, neroada cruzime a celor ce apără niste privilegii presimțitoare de moarte”.

Demonstrația din 13 decembrie 1918 și procesul militan-

ților arestați atunci, au stîrnit ecouri și în alte țări. Ele au fost consemnate în publicistica din Rusia sovietică, în presa muncitorească din Bulgaria, Ungaria, Germania, Franța și din alte țări.

Masacrul din Piața Teatrului Național, necrutător act de acuzare împotriva claselor exploatare a regimului burghezo-moșieresc, nu numai că nu a izbutit să stăvilească avîntul revoluționar al maselor muncitoare dar, dimpotrivă, l-a amplificat. Luptele muncitorești au continuat cu tot mai mare intensitate, răscolind întreaga societate românească în anii 1919 și 1920, trezînd interes și apreciere și peste hotare. Însemnătatea lor a fost consemnată și de Lenin într-o referire la marile mișcări revoluționare ce au izbucnit în unele țări capitaliste europene. Un moment culminant al acțiunilor din țara noastră în acea perioadă l-a constituit greva generală din octombrie 1920, care a cuprins pentru prima dată întregul proletariat din țară și care, prin amploarea și combativitatea sa, a constituit un serios avertisment pentru regimul burghezo-moșieresc, scoldînd din nou în evidență forța crescîndă a clasei muncitoare, hotărîrea și capacitatea ei de a folosi forme superioare de organizare și de luptă pentru transformarea revoluționară a societății.

Istoria tuturor acorilor ani este presărată cu jertfele grele date de muncitori în înfruntarea șirului de atacuri dezlanțuite de stăpînirea burghezo-moșierască. Tînd piept represiiilor, înfrîngîndu-le eroic, răsturnînd obstacolele puse în calea ei, mișcarea muncitorească a înaintat cu tenacitate, dezvoltîndu-se și consolidîndu-se neîncetat. Luptele revoluționare purtate de clasa muncitoare în anii 1917—1920, adîncirea procesului de radicalizare a proletariatului român, de clarificare ideologică a mișcării muncitorești, au pus la ordinea zilei, ca o problemă de imediată actualitate, necesitatea creării unui partid de tip nou, consecvent revoluționar, în stare să ridice pe o treaptă mai înaltă organizarea, lupta proletariatului și a aliaților săi pentru înfăptuirea sarcinilor lor istorice, de răsturnare a orînduirii capitaliste și de zidire a orînduirii socialiste.

Crearea în mai 1921 a Partidului Comunist, detașament de avangardă al clasei muncitoare, înarmat cu ideologia marxist-leninistă, a constituit un moment de cea mai mare importanță în istoria proletariatului, a întregului popor român.

Continuînd lupta de veacuri a poporului pentru eliberarea națională și neafîrnare, cele mai bune tradiții ale mișcării muncitorești și socialiste, Partidul Comunist a devenit exponentul fidel al intereselor clasei muncitoare, al maselor largi populare, forța politică cea mai înaintată și cea mai dinamică a societății românești.

Întreaga perioadă, de la crearea Partidului Comunist oîă la eliberarea patriei de sub jugul fascist, a fost plină de bătălii de clasă purtate, sub conducerea sa, de oamenii muncii de la orașe și sate împotriva exploatarei capitaliste și moșieresti, a dominației capitalului străin, pentru dreptate socială și independență națională, pentru democrație, egalitate în drepturi a oamenilor muncii români și a celor aparținînd naționalităților conlocuitoare, împotriva sovînimismului și rasismului, împotriva fascismului și a războiului hitlerist. În aceste aspre înecstări cu reacțiunea, clasa muncitoare, partidul ei revoluționar, s-au călît, și-au ridicat neîncetat nivelul de organizare, combativitate, capacitatea de luptă, și au cucerit victoria. Împlinînd astfel cerințele obiective ale dezvoltării societății românești.

În continuare vorbitorul a reamîntit că anul viitor se va împlini un sfert de secol de la înfăptuirea, sub conducerea Partidului Comunist, a mărețului act istoric al însurecției armate din august 1944, care a inaugurat o nouă eră în viața poporului român, deschizîndu-i larg calea spre construirea unei orînduirii noi, drepte — orînduirea socialistă.

Pe mealegrile acestei țări — a spus el — s-a pus de mult capăt pentru totdeauna blestematului sistem de exploatare a omului de către om. Lîndu-și soarta în propriile mîini, instaurînd adevărată democrație — puterea populară — de-

venind liber și stăpîn pe bogățiile țării, poporul nostru își consacră toate forțele creatoare pentru a-și făuri o viață tot mai prosperă, un viitor tot mai luminos.

Idealele pentru care a militat lumea muncitoare și s-au jertfit atîția fii ai săi, visurile și aspirațiile înaripate ale poporului și-au găsit cea mai strălucită împlinire în triumful definitiv al socialismului în patria noastră.

Vorbitorul a înfățișat apoi marile realizări dobîndite în industrializarea socialistă a țării, în cooperativizarea și dezvoltarea agriculturii, în înflorirea științei și culturii, în ridicarea nivelului de trai.

Procesul edificării noii orînduirii — a spus în continuare tovarășul Gheorghe Apostol — a parcurs și continuă un drum mereu ascendent, aflîndu-se în prezent într-o etapă superioară, inaugurată de Congresul al IX-lea al P.C.R. — etapa desăvîrșirii construcției socialiste. Într-o atmosferă politică de un dinamism deosebit, cu entuziasm și spirit creator, oamenii și spiritul de toate categoriile traduc în viață obiectivele și sarcinile de mare importanță stabilite de Congres, precum și de Conferința Națională a Partidului, de recentele plene ale Comitetului Central.

O trăsătură caracteristică a etapei pe care o străbatem constă în faptul că, în întreaga țară are loc un amplu proces de perfecționare a relațiilor socialiste și a vieții social-politice, de creștere a participării active a maselor la conducerea treburilor obștești, de lărgire și adîncire continuă a democrației socialiste. De o însemnată deosebit în acest proces complex sînt crearea Frontului Unității Socialiste, constituirea Consiliilor oamenilor muncii aparținînd naționalităților conlocuitoare, creșterea rolului și atribuțiilor Consiliilor populare, a organizațiilor de masă și obștești în elaborarea și aplicarea hotărîrilor de partid și de stat. Sindicatele, ca organizație profesională de masă a clasei muncitoare ce cuprinde practic pe toți salariații, au în etna activitate un rol sporit, sarcini și atribuții mai largi în sistemul democrației noastre socialiste. Prin lege este stabilit dreptul sindicatar de a fi reprezentate în organele de conducere colectivă ale forurilor de stat. Reprezentanții sindicatelor și ai salariaților participă la activitatea comitetelor de direcție din întreprinderi. Adunarea generală a salariaților este o instituție nouă a societății noastre. Toate acestea creează condiții și mai prielnice pentru ca, sub conducerea partidului, sindicatele să-și aducă contribuția mai eficient la soluționarea problemelor complexe ale construcției economice, sociale și culturale, să-și întărească exercitarea controlului obștesc asupra diferitelor sectoare de deservire a populației, să vegheze la respectarea și aplicarea drepturilor pe care societatea socialistă le asigură tuturor celor ce muncesc, a legilor țării care emană de la popor, exprimînd voința sa.

Vorbitorul a subliniat că după toate indiciile, sarcinile de plan pentru anul în curs vor fi îndeplinite și chiar depășite și și-a exprimat convingerea că folosind bogata experiență acumulată, valorificînd mai bine posibilitățile și rezervele existente, clasa muncitoare, întregul popor, prin strădînții ei eloruri creatoare vor îndeplini cu succes sarcinile planului pe anul viitor, — an hotărîtor pentru încheierea cu bine a actualului cincinal și pentru crearea premiselor de trecere cu succes la următorul plan cincinal.

Temeiul acestei convingeri — a spus el — constă în faptul că tot ce s-a înfăptuit tragic și luminos în acești ani pe pămîntul străbun al patriei este rodul muncii creatoare, entuziaste, eroice a întregului popor, strîns unit în jurul forței politice conducătoare a țării — Partidul Comunist Român. Politica marxist-leninistă a partidului, aplicată creator la condițiile specifice ale României, întrunește adevărata unitate a întregului popor pentru că exprimă năzuințele cele mai fierbinți și interesele sale vitale. Unitatea social-politică a tuturor oamenilor muncii, fără deosebire de naționalitate, reprezintă — așa cum a subliniat recent în Marea Adunare Națională tovarășul Nicolae Ceaușescu — „o uriașă realizare a politicii

partidului, rezultatul victoriei depline și definitive a socialismului, un nesecat izvor de forță și trîncie a orînduirii noastre”.

Referîndu-se în continuare la politica externă a partidului și statului nostru, vorbitorul a subliniat sprijinul și aprobarea unanimă de care se bucură ea din partea întregului popor.

Bazată neclintit pe principiile independente și suveranității naționale, ale egalității în drepturi, neamestecului în treburile interne și avantajului reciproc, politica noastră externă, împlinită organic cu politica internă, corespunde întru totul intereselor poporului român, intereselor socialismului și păcii în întreaga lume.

În mod firesc, ca parte integrantă a sistemului socialist mondial, țara noastră face totul pentru a dezvolta prietenia, colaborarea și alianța cu toate țările socialiste, conștientă că unitatea, forța și prestigiul acestor țări constituie factori hotărîtori ai succesului luptei pentru pace și progres al întregului front antiimperialist. Ridicînd pe o treaptă superioară tradiția internaționalismului proletar, Partidul Comunist Român milită pentru consecvent pentru restabilirea și întărirea unității pe plan mondial a mișcării comuniste și muncitorești.

Clasa muncitoare, toți oamenii muncii din patria noastră își manifestă solidaritatea activă cu lupta maselor muncitoare din țările capitaliste pentru apărarea și dezvoltarea drepturilor lor politice, sociale și economice, cu mișcarea de eliberare națională și socială a popoarelor, cu toate forțele care militază împotriva imperialismului.

Țara noastră promovează activ o politică de colaborare cu toate statele, fără deosebire de orînduire socială, convînsă că aceasta slujește destinderii internaționale, cauzai apropierii și înțelegerii între toate popoarele, a securității, păcii și progresului în lume.

Tovarășul Gheorghe Apostol a subliniat că a devenit o tradiție în țara noastră de a aniversa momentele cele mai însemnate din istoria de luptă a clasei muncitoare, a partidului său, a poporului român, de a exprima respectul profund, înalta prețuire pentru faptele glorioase, eroice ale celor mai buni fii ai națiunii care au luptat și uneori și-au dat viața pentru binele patriei și al poporului.

Faptele lor luminoase constituie pentru generațiile de azi și de mîine, un nesecat izvor de învățămînte, de încredere în propriile lor forțe creatoare, îndemnuri însuflețitoare de a-și dăru tot ce au mai bun pentru înfăptuirea țelurilor supreme ale națiunii noastre socialiste.

El a amîntit că în semn de cinstire a luptelor muncitorești de la 13 decembrie 1918, Comitetul Executiv al Comitetului Central al Partidului Comunist Român și guvernul au hotărît recent ca, tînd seama de rolul însemnat pe care l-au avut în declanșarea și desfășurarea acțiunilor de acum 50 de ani muncitorii tipografi, de contribuția lor la dezvoltarea mișcării muncitorești, în fiecare an, prima după-mîncă după 13 decembrie să fie sărbătorită ca „Ziua tipografilor din Republica Socialistă România”. De asemenea, în București va fi ridicat un monument care să glorifice faptele eroice ale participanților memorabilelor lupte din 13 decembrie 1918.

Evocînd evenimentele de acum o jumătate de secol — a spus în încheiere vorbitorul — să pășim înainte cu și mai mult avînt, să ne înzecim forțele pentru a dobîndi noi cuceriri în înfăptuirea luminosului program elaborat de partid pentru desăvîrșirea construcției socialiste, pentru înflorirea patriei noastre dragi, pentru făurirea unei vieți fericite întregului popor român!

Întîrînd și dezvoltînd puterea economică și politică a României socialiste, ridicîndu-și nivelul de trai, poporul român își îndeplinește nu numai misiunea plină de răspundere, pentru propriul său viitor, ci și importanta obligație internaționalistă de a contribui la consolidarea continuă a întregului sistem socialist mondial, la creșterea și întărirea tuturor forțelor democratice antiimperialiste, la sporirea prestigiului și triumful ideilor socialismului și păcii în lume.

O. N. U.

● **Intervenția reprezentantului român în Comitetul pentru teritoriile sub tutelă și neautonome** ● **Dezbaterile din Comitetul Politic în „problema coreeană“**

NEW YORK 12. — Trimisul special Agerpres, Nicolae Ionescu, transmite: În Comitetul pentru teritoriile sub tutelă și neautonome al Adunării Generale se desfășoară o amplă dezbateri consacrată eforturilor Organizației Națiunilor Unite îndreptate spre eliminarea vestigiilor colonialismului și a manifestărilor recrudescențe de neocolonialism.

Referindu-se în intervenția sa la proiectul de rezoluție, aflat în atenția participanților la lucrări, în legătură cu „activitățile intereselor străine economice și de altă natură, care stau în calea aplicării declarației cu privire la acordarea independenței țărilor și popoarelor coloniale“, reprezentantul român, **NICOLAE IONESCU**, a subliniat printre altele: „Activitățile intereselor străine se numără printre factorii fundamentali care determină menținerea în continuare a unor regiuni ale lumii într-o situație intolerabilă de dependență economică și politică, în condițiile unei subdezvoltări și a condițiilor de viață precare. Prezența acestor probleme pe ordinea de zi a Adunării Generale și examinarea ei permit să se înțeleagă acele forțe care fac posibilă perpetuarea colonialismului“.

Vorbind apoi pe larg despre penetrarea monopolurilor străine în teritoriile dependente, despre exploatarea populațiilor din aceste teritorii și despre împotrivirea și boicotarea de către marile monopoluri a rezoluțiilor și hotărârilor Organizației Națiunilor Unite privind acordarea independenței țărilor coloniale, reprezentantul român a declarat: „Dacă astăzi Africa prezintă tabloul unei vaste regiuni subdezvoltate, aceasta nu se datorează lipsei de resurse naturale sau umane, ci tocmai faptului că popoarele acestui bogat continent au fost în mod crud și violent îndepărtate de la putere. Africa va rămâne subdezvoltată atât timp cât interesele străine vor continua să opereze aici nesimțit. Sarcina organizației mondiale, ale întregii umanități, constă în ajutarea mișcărilor de eliberare națională, și socială, de pe continentul african și din alte teritorii dependente, să răstoarne esafodajul ridicat de forțele colonialismului, pentru ca popoarele respective să se poată bucura în mod suveran și independent de toate bogățiile naturale ale țărilor lor“.

NEW YORK 12 (Agerpres) În Comitetul Politic al Adunării Generale a O.N.U., au început dezbaterile de fond în legătură cu „problema coreeană“. În atenția participanților la lucrări se află mai multe proiecte de rezoluție al căror conținut reflectă cele două tendințe care se manifestă de mulți ani în Organizația Națiunilor Unite

Ministrul de externe al României primit de Walter Ulbricht

BERLIN 12. — Corespondentul Agerpres, St. Deju, transmite: La 12 decembrie, ministrul afacerilor externe al Republicii Socialiste România, Corneliu Mănescu, care se află într-o vizită oficială în R.D. Germană, a fost primit de Walter Ulbricht, președintele Consiliului de Stat al R.D. Germane, prim-secretar al C.C. al P.S.U.G.

La întâlnirea care s-a desfășurat într-o atmosferă caldă, prietenească, au participat președintele Consiliului de Miniștri al R.D.G., Willi Stoph, ministrul afacerilor externe, Otto Winzer, secretarul Consiliului de Stat, Otto Gotsche, adjunctul ministrului afacerilor externe, Oskar Fischer, și

ambasadorul R.D. Germane în România, Ewald Moldt. Corneliu Mănescu a fost însoțit de ambasadorul român în R.D. Germană, Nicolae Ghenea.

Ministrul de externe al României a transmis cu acest prilej un mesaj de salut din partea sa, adresându-l lui Nicolae Ceaușescu, tovarășul președintelui R.D.G. și întregului popor al R.D. Germane noi succese în munca de construire a socialismului. La rândul său, tovarășul Walter Ulbricht a rugat pe ministrul de externe al României să transmită tovarășului Nicolae Ceaușescu un mesaj de salut și sincere urări pentru succesul construcției socialiste în Republica Socialistă România.

În cursul întrevederii, au fost discutate probleme privind relațiile dintre cele două țări și unele probleme internaționale actuale.

În cursul după-amiezii, tovarășul Corneliu Mănescu și persoanele care îl însoțesc au plecat într-o vizită la Dresda.

Joi seara, președintele Consiliului regional Dresda, Manfred Scheler, a oferit un dîneu în onoarea ministrului afacerilor externe al Republicii Socialiste România.

Componența delegației F.N.E. la conferința de la Paris în problema vietnameză

PARIS 12 (Agerpres). — La Paris a fost dată publicității miercuri seara lista delegației Frontului Național de Eliberare din Vietnam de sud la conferința de la Paris în problema vietnameză. Delegația, compusă din 8 membri, este condusă de Tran Bui Kiem, membru al Prezidiului Comitetului Central al Frontului Național de Eliberare, președinte al Comisiei relațiilor externe a Comitetului Central. Nguyen Thi Binh, care a condus până în prezent delegația F.N.E., devine șef adjunct al acestei delegații.

Noul conducător al delegației F.N.E., Tran Bui Kiem, este un vechi militant al mișcărilor patriotice din Vietnamul de sud, în rândurile căreia a intrat în urmă cu aproape 30 de ani. În calitate de președinte al Comisiei relațiilor externe a Comitetului Central, el îndeplinește, de fapt, func-

țiile unui ministru de externe al Frontului Național de Eliberare.

Declarația unui purtător de cuvânt al M. A. E. al R. D. Vietnam

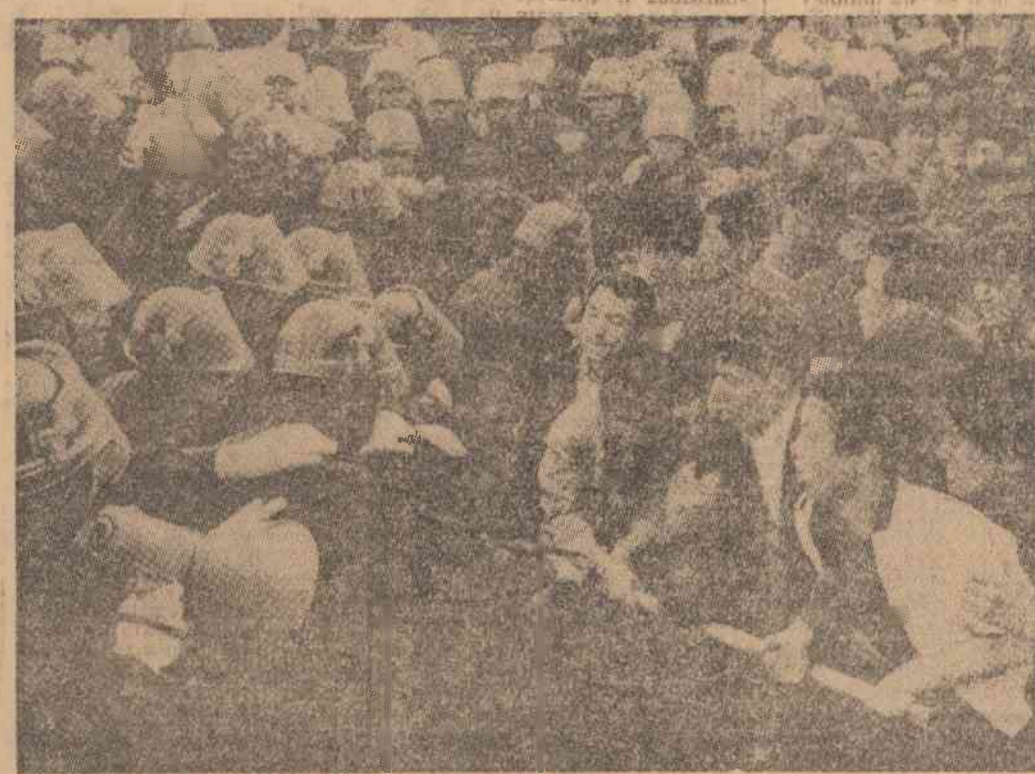
HANOI 12 (Agerpres). — La 11 decembrie un purtător de cuvânt al Ministerului Afacerilor Externe al R.D. Vietnam a dat publicității o declarație în care condamnă intensificarea acțiunilor de război întreprinse de S.U.A. împotriva R.D. Vietnam.

În declarație se arată că la

7 și 8 decembrie 1968, avioane aparținând forțelor aeriene americane au bombardat provinciile Quang Binh și Ha Tinh. La 9 decembrie, se menționează în declarație, un număr însemnat de avioane americane au violat spațiul aerian al Republicii Democratice Vietnam și au lansat rachete și bombe cu bile și brizante asupra mai multor localități din provincia Quang Binh.

Guvernul R.D. Vietnam, se arată în declarație, condamnă în mod energetic noile acte de război comise de forțele militare ale S.U.A. și cere să se pună capăt tuturor acțiunilor prin care se încalcă securitatea și suveranitatea R.D. Vietnam.

HANOI 12 (Agerpres). — Unitățile anti-aeriene ale Armatei Populare Vietnameze au doborât la 12 decembrie, în spațiul aerian al Hanoiului, un avion american fără pilot. Numărul avioanelor americane doborâte în spațiul aerian al Vietnamului de nord se ridică astfel la 3254.

Intrevedere Andrei Gromiko — Vasile Șandru

MOSCOVA 12 (Agerpres). — La 12 decembrie a.c., Andrei Gromiko, ministrul afacerilor externe al U.R.S.S., a primit pe Vasile Șandru, adjunct al ministrului afacerilor externe al Republicii Socialiste România, care se află la Moscova.

A avut loc o convorbire caldă, prietenească.

ORIENTUL MIJLOCIU

Noi incidente iordaniano-israeliene

După cum a declarat un purtător de cuvânt al armatei israeliene, trupele iordaniane au deschis joi foc de arme automate asupra unei patrui israeliene în regiunea Mazraa Haim (Valea Beisan). Purtătorul de cuvânt a precizat că forțele israeliene au ripostat.

Pe de altă parte, un purtător de cuvânt iordanian a declarat că joi dimineața patru avioane israeliene au atacat o regiune situată la 13 mile sud de Iacul Tiberiada. El a precizat că în urma raidului care a durat 25 de minute, partea iordaniană nu a înregistrat pierderi. (Agerpres).

CAIRO 12 (Agerpres). — Conducătorii egipteni sînt în favoarea unei soluții internaționale a crizei din Orientul Apropiat cerind de cîtuva timp cu insistență ca marile puteri să-și asume responsabilitățile în această direcție, relatează corespondentul din Cairo al agenției France Presse. R.A.U., scrie corespondentul, ar privi favorabil punerea prealabilă de acord a celor patru puteri, în această problemă. O propunere în acest sens, expusă recent de purtătorul de cuvînt al guvernului francez, ar fi fost

Mișcarea tineretului universitar nipon a luat în ultima vreme o deosebită amploare, reprezentînd — după cum a caracterizat-o premierul Eisaku Sato în cuvîntarea sa ținută în parlament — un moment de încercare pentru Japonia. În imaginea de mai sus un aspect de la o demonstrație a studenților din Tokio, pentru reforma învățămîntului și împotriva Tratatului de securitate japoano-american.

Mariano Rumor a prezentat lista noului guvern italian

ROMA 12 (Agerpres). — Președintele Republicii Italia, Giuseppe Saragat, a primit joi seara la Palatul Quirinal pe Mariano Rumor, premierul desemnat, care i-a prezentat lista noului guvern. Guvernul de centru — stînga condus de secretarul general al Partidu-

lui democrat-creștin reprezentînd o revenire la vechea coaliție a partidelor democrat-creștin, socialist și republican, destrămată după eșecul înregistrat de socialisti în alegerile din luna mai a.c.

Guvernul „monocolor“ democrat-creștin format după alegeri de Giovanni Leone, a demisionat la rîndul său la 19 noiembrie, declanșînd o nouă criză guvernamentală în Italia, care s-a încheiat aseară. În ultimele săptămîni au avut loc tratative intense între reprezentanții partidelor democrat-creștin, socialist și republican în vederea elaborării programului noului guvern de centru-stînga și repartizării portofoliilor ministeriale.

Principalele posturi în noul guvern sînt ocupate de: Mariano Rumor (P.C.D.), președinte al Consiliului de Miniștri; Francesco de Martino (P.S.I.) vicepreședinte al Consiliului de Miniștri; Pietro Nenni (P.S.I.) ministru al afacerilor externe. Pietro Nenni a mai deținut această funcție în urmă cu 20 de ani în timpul primului guvern condus de Alcide de Gasperi.

Liderul biafrez a acceptat un plan de încetare a focului

LONDRA 12 (Agerpres). — Colonelul Ojukwu Odumegwu, liderul biafrez, a acceptat încetarea condiționată a focului, în baza unui plan elaborat de Comitetul parlament britanic pentru pace în Nigeria, a declarat joi la Londra Iordul Brockway. După cum relatează agenția France Presse — care transmite această știre — planul prevede încetarea imediată a focului, prezența unor

observatori internaționali care să supravegheze respectarea încetării ostilităților, continuarea negocierilor după o perioadă de stabilizare, și în sfîrșit un program masiv de ajutor în alimente.

Waldeck Rochet despre hotărârile plenarei C. C. al P. C. Francez

PARIS 12. — Corespondentul Agerpres, Georges Dascal, transmite: Într-un interviu acordat radio-televiziunii franceze și publicat joi de „L'Humanité“, Waldeck Rochet, secretar general al P.C. Francez se referă la dezbaterile și hotărârile plenarei C.C. al P.C. Francez, „Manifestul adoptat de Comitetul Central, doctărul Waldeck Rochet, definește calea de trecere spre socialism a Franței ca o cale care ține seamă în același timp de condițiile specifice, proprii ale țărilor noastre, cit și de legile generale, confirmate de ex-

periența internațională. Aceasta înseamnă că, bazîndu-se în continuare pe legile cu caracter universal ale revoluției socialiste, este posibil și necesar să avem în vedere, în-țre-o țară ca a noastră, trecerea spre socialism pe alte căi și sub alte forme decît cele care au trebuit să fie folosite în alte țări și într-o altă epocă. Astfel, documentul nostru expune condițiile în care ar fi posibilă o trecere pasnică spre socialism, cu alte cuvînturi fără război civil, ceea ce în-șă nu înseamnă și fără luptă de clasă“.

O scădere a deficitului balanței comerciale a Angliei

LONDRA 12 (Agerpres). — Deficitul balanței comerciale a Marii Britanii a scăzut în noiembrie la 17 milioane lire sterline, față de 68 milioane cit era în octombrie, anunță Ministerul britanic al comerțului. Exporturile Angliei au crescut cu 35 milioane lire, în timp ce importurile au fost reduse cu 14 milioane lire.

Ministerul Comerțului a anunțat, de asemenea, că balanța de plăți (care include nu numai veniturile și cheltuielile comerțului exterior, ci și intrarea și ieșirea capitalurilor) a înregistrat în al treilea trimestru al anului în curs un surplus de 182 milioane lire sterline.

Concomitent, s-a făcut cunoscut că taxa de scont a Băncii Angliei a fost menținută la 7 la sută. Unele cercuri financiare prevedeau că, în cursul reuniunii de joi a consiliului de administrație al Băncii, se va adopta hotărîrea de sporire a taxei de scont la 8 la sută.

Sesiunea Consiliului miniștrilor economiei ai țărilor membre ale Pieței Comune

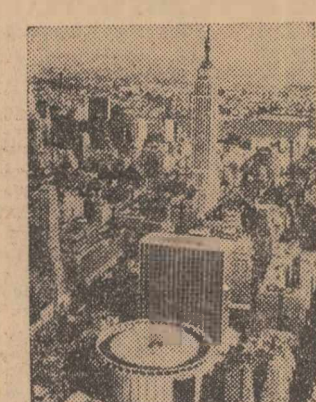
BRUXELLES 12 (Agerpres). — Joi dimineața a început la Bruxelles sesiunea Consiliului miniștrilor economiei ai țărilor membre ale C.E.E. Miniștrii examinează conjunctura economică actuală din Piața comună. Patru dintre cele șase țări sînt reprezentate de miniștri, iar din Franța și Italia participă doar reprezentanți lor permanenți pe lângă C.E.E.

La începutul reuniunii, Raymond Barre, vicepreședinte al Comisiei C.E.E., a prezentat un memorandum al acestui organism cu privire la economia Pieței comune. Memorandumul sugerează crearea unui mecanism de cooperare monetară între „cei șase“ și pentru o mai bună coordonare a politicii lor economice prin consultări sistematice și prealabile. Comisia este de părere că creditele acordate de Fondul Monetar Internațional și alte măsuri nu au permis evitarea crizelor monetare successive

deoarece nu a existat o coordonare efectivă a politicii economice a țărilor participante. În opinia comisiei, mecanismul preconizat nu trebuie să fie un organism, coordonarea politicii economice putîndu-se realiza în instanțele și prin utilizarea procedurilor deja stabilite.

Correspondență din New York de la Anthony Ray

CABINETUL CARE VINE

(Urmare din pag. 1)

transmisă de toate rețelele T.V. din S.U.A. — adică un număr de aproximativ 60.000.000 de telespectatori — sînt: William Pierce Rogers (secretar al departamentului de stat); Melvin Robert Laird (ministru al apărării); David Kennedy (ministru al finanțelor); Maurice Stans (ministru al comerțului); Walter Hickel (ministru de interne); George Schultz (ministru muncii); John Mitchell (ministru al justiției); Robert Finch (ministru al sănătății, educației și bunăstării); Clifford Hardin (ministru al agriculturii); Winton Blount (ministru al poștelor); John Volpe (ministru al transporturilor); George Romney (ministru pentru problemele urbane și locuințelor).

Lista noului cabinet prezintă de la început o notă de continuitate, este amplu comentată în ceru-

rele politice și în presă remarcîndu-se în primul rînd, componența lui exclusiv republicană, deși în timpul campaniei sale electorale, viitorul șef al Casei Albe a declarat în repetate rînduri că intenționează să aducă în guvern în care să includă mai mulți miniștri democrați. După cum se vede, el și-a modificat planurile inițiale, preferînd, se pare că în fața unui congres dominat de democrați, să dispună de o echipă omogenă, republicană în principalele posturi ale administrației.

Atrage de asemenea atenția faptul că din noua echipă guvernamentală americană lipsesc personalități marcante, noul președinte manifestînd preferințe pentru colaboratori aproape necunoscuți și cu influență limitată în viața politică din S.U.A. Această orientare, pare să indice că el intenționează să-și asigure toate condițiile ca principalele decizii ale administrației de stat să fie elaborate și controlate de către Casa Albă. Evident în această privință este numirea la conducerea Departamentului de Stat a lui William Rogers un fost bun prieten, dar lipsit de experiență în domeniul diplomației. Așa cum relevă, într-un comentariu apărut astăzi în paginile sale ziarul „New York Times“ — „Nixon intenționează să facă în așa fel ca ideile sale să prevaleze în relațiile externe ale Statelor Unite. În persoana lui Rogers

— remarcă ziarul newyorker — Nixon va dispune la Departamentul de Stat de un consilier discret, înțelept și confidențial“.

Nu același lucru se poate spune și despre numirea făcută la Pentagon, în persoana lui Melvin Laird, care în calitate de membru al Camerei Reprezentanților a Congresului S.U.A. a făcut parte mult timp din comisia de credite, specializîndu-se în problemele bugetare ale acestui departament. În calitate de expert în problemele administrative militare, el a pus adeseori în gardă administrația în legătură cu pericolele reprezentate de povara pe care o creează războiul din Vietnam economiei americane.

În ce privește proveniența miniștrilor desemnați, unul dintre aceștia (Melvin Laird) este membru al Camerei Reprezentanților, trei sînt guvernatori (George Romney, John Volpe și Walter Hickel) iar unul este viceguvernator (Robert Finch). Din guvern fac parte, de asemenea, doi bancheri (David Kennedy și Maurice Stans), un om de afaceri (Winton Blount) și doi profesori universitari (George Schultz și Clifford Hardin).

Contrar intențiilor declarate inițial de Richard Nixon, în componența guvernului noului reprezentant al populației de culoare și, de asemenea, nici o femeie.

12 decembrie

Ca într-o tragedie greacă

El a fel ca într-o tragedie antică greacă. Toți vedem catastrofa venind dar, nici unul nu face ceva pentru a o opri“.

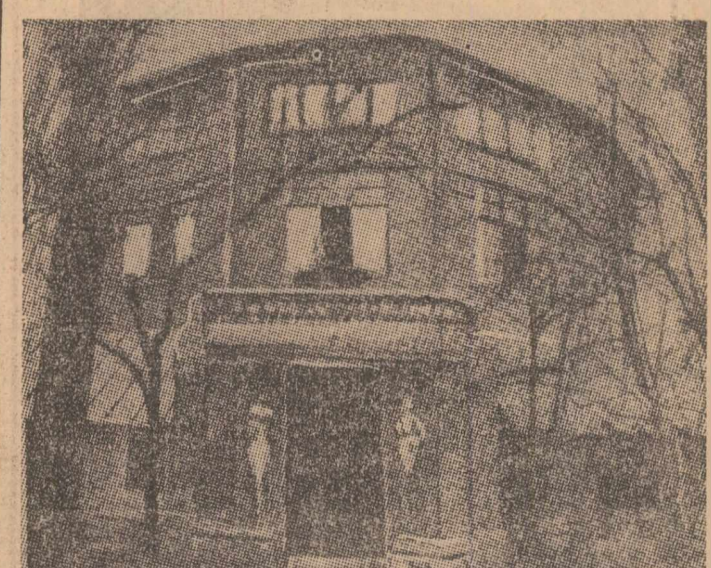
Prin aceste cuvinte a caracterizat stadiul actual al crizei monetare occidentale unul din participanții la reuniunea intrinsecă de la Basel a guvernanților băncilor centrale. Potrivit comentariului ziarului britanic The Times, Edward Mortimer, aceste cuvinte „dau o idee despre sentimentele de inutilitate și deznădejde care au prins cuceririle băncilor centrale, după eșecul evident al polițienilor la conferința monetară de la Bonn“.

Unii din reprezentanții acestor cercuri, continuă comentatorul sînt chiar înclinăți să pună la îndoială plan formal care, în nici un caz nu ar face decât puțin mai mult decât să instituționalize-

zeze operațiile de salvare fără forme legale care au devenit uzuale în ultimii doi ani“.

De cînd schimbările partură — și în special reevaluarea marciilor vestgermane — au fost excluse din motive politice, țările în cauză, luîndu-și toate măsurile interzise în materie de vedere politic în vederea corectării balanței lor de plăți, acum nu mai există, nimic ce ar mai putea face vreo bancă centrală... în afară de a continua, ca înainte, să împrumute una alta tot mai mulți bani, sau să intervină masiv pe piețele respective pentru a sprijini valutele slabe, așa cum a făcut banca centrală a Elveției...“.

Rămîne de văzut dacă vreme dintr-o dată ducă tot mai mult departe, pentru a evita catastrofa prevăzută...“.

„La Ruche“, pitorească clădire care, adăpostită pe cîțiva dintre cei mai cunoscuți pictori ai Franței, ca: Léger, Modigliani, Chagall etc. va fi în curînd demolată? Afîind de acest proiect, personalități marcante ale vieții culturale pariziene au lansat un apel în care — subliniind semnificația acestei clădiri pentru istoria artelor — pledează pentru transformarea ei în muzeu.